

Septuagesima 17

743-1-435/ 41 –462–11.

Septuagesima .

Det lyder som et trylleord .

Det er det ikke. Det betyder bare 70, og de 70 er dagene indtil den dag, da man lægger sine dåbsklæder af sig og går ud i livet som nydøbt . Det er altså den første dag i en lang række af dage hvor man forbereder sig til dåben og dens følger . Det ville nok være påskelørdag . Prøv selv at tæl efter .Sådan gjorde man i oldkirken dengang vor 1. tekstrække, som vi prædiker over på ulige år, blev til .

Derfor er det så flot og så rigtigt, at man den dag får en fortælling af Jesu egen mund, hvor pointen er at de sidst tilkomne får lige så meget udbetalt for deres arbejde som de først tilkomne.

Det bliver en tale direkte til den, der nu går og forberede sig på sin dåb , at sådan er det i Guds rige.

Det kan godt være at du høre til de nyeste her , men du skal vide at du hører med, som om du var døbt for 1000 år siden

Det lille dåbsbarn har lige så stor lod og del i himmerigets gaver som det gamle menneske ,der har læst sin bibel, sunget sin salmer og troligen bedt til Gud alle sine dag,og levet sit liv på buddet om næstekærlighed .

Og det ser vi selvfølgelig på med stor forståelse og med den kristne indsigt, at Gud har vist os vejen i julens barn at kernen i det hele er det mindstes kraft. Vi ved godt at al magten tilhører de små .Hvis vi ikke ved det før, ved vi det den dag vi selv holder et barn i armene hvad enten vi er så heldige selv at have et eller vi låner et

barn . Vi tænker på Jan i Skråholdt i Selma Lagerlöffs vilde fortælling om Kejseren af Portugalien . Denne gale, forkomne, tåbelige Jan er et af de smukkeste gudsbilleder der findes . En vældig og klog fortælling om den fortabte fader i Jesu lignelse ja, en korrektion til den .

Alt dette er gammel viden . Vi er i et gammelt kristent land hvor vi ikke skal tilkæmpe os den forståelse .

Den er givet os på forhånd . vi har oven i købet prøvet at bygge vores samfund op over det kristne bud om at de sidste har lige lod og del med de første .

Vi har skabt os en velfærdsmodel der bygger på det menneskesyn, som vi har taget lige lukt ud af Jesu prædikner . Vi har gjort det, fordi denne forståelse er så nedarvet, at vi ligefrem tror at den er genetisk .

Og hele vores straffelov er indrettet på at undgå tilbageglidning .

Og kirkerne med det der sker i dem skal hindre tilbageglidning og glemsel.

Kirkerne står her også fordi det er en del af vor viden, at vist har vi hørt budskabet fra Gud og vist er vi enige i at som Gud ser verden og os, sådan vil vi også gøre, men det kan nemt glide os af hænde.

Vi har kirker hvor vi stadig mindes om, hvad det er vi skal, og hvad der er Guds vilje. Vi har kirke hvor vi kan finde trøst, når det går galt, hvor vi kan forsones og få friheden tilbage, og vi har fængsler til at tage sig af os, når vi står helt af, og fuldkommen kører vort eget løb .

Medaljen har som bekendt altid to sider og på forsiden af vores fine kristne medalje står næstekærlighed, lighed, det mindste er det største , guds børn

På medaljens bagside står der selv overvurdering, egoisme, individualisme .

Og det betyder at medaljens bagside er prydet med Horsens tugthus mens forsiden har et billedet af Domkirken .

Historien kunne udvikle sig sådan her : Alle er glade fordi de sidst tilkomne og deres familier nu er sikret til dagen og et lille stykke hen ad vejen , men så er der en lille gnaven person der spørger , hvor var de sidste i grunden henne, da vingårdsbonden var på torvet for at hyre arbejdskraft i dagens løb .

Hvad lavede de, men de andre stod der og håbede og ventede og svedte

Tænk nu hvis man finder ud af at de sov , måske oven i købt sov rusen ud fra i går, at de måske var taget til stranden for at nyde det gode vejr, med andre ord, at de selv var skyld i ,at de først kom i tanker om deres behov ved solnedgangstid .

Nej, vel man hører tydelige stemmer der siger : man skal yde før... , det er ikke rimeligt at de ....

Ja alt det der fornemmer vi og pludselig er de sidste der nu er gået fra at være dem det er synd for til snydere og tampe og udnytttere, nassere, som vi ikke vil dele vores arbejdsindtægter med .

Der bliver pludselig langt til himmelen og til talen om at alle er Guds børn . Der bliver pludselig langt til lighedstanken i vort højt besungne demokrati og nid, had og misundelse står lige ved døren og døren er på klem og den kan hurtig slås op , sådan som det skete for Kain, da han ikke kunne holdt sit had og sin misundelse stangen; hadet fossede igennem hans sind og han måtte slå .

Vi bliver vrede på den Gud den fader, der bare lader sin kærlighed fosse ud. Vi bliver vrede som den sure bror i fortællingen om de fortabte sønner er eller den fortabte familie. Kærligheden forsvinder der er ikke plads til den .

Sorgen er al den kærlighed i verden som man ikke kan komme af med og guds sorg over al den kærlighed han ikke kan komme af med er rystende .

Det gjorde han noget ved, han overgav sig til mennesker . ”Tag mig” sagde han og bredte armene ud , så huggede vi dem fast i korset .

Men sin kærlighed lod han blive i verden, han tog den ikke med sig da han for til himmel.

Verden er fuld af den og hvis vi tør kan vi strække armene ud og tage imod den . Vi behøver ikke vente på vor dåbsdag . Vi er allerede i nåden . Lad os da iklæde os kærlighedens hvid renhed og glæde os over de sidste . De kunne jo i øvrigt være os selv . Amen